

Be kell vallanom, hogy soha nem értettem igazán a mai evangéliumi szakaszban olvasott történetet. Valaki kérdést tesz fel Jézusnak, mire Jézus megadja a választ. Ezután a kérdező megismétli Jézus választát, Jézus pedig megdicséri őt. Miért? Mivel érdemli ki ez az ember a dicséretet, ha semmi újat nem mondott, csak szajkózza Jézus szavait? Gondolkodjunk el ma erről a jelenetről! Nyilván kell itt lennie valaminek, amire eddig nem figyeltem fel.

A mai szakasz közvetlen előzménye Jézus vitája a szadduceusokkal a feltámadás kérdéséről. A szadduceusok provokatív fellépéssel, mondhatni rosszindulattal kezdeményeznek vitát Jézussal, igyekeznek őt nevetségessé tenni. Sokszor látjuk Jézus életében, hogy az írástudók, a farizeusok rosszindulattal tesznek fel neki kérdéseket, hogy „csőbe húzassák”, vagy hogy muníciót gyűjthessenek a Jézus elleni perhez. Ezzel szemben a mai emberünkénél, aki szintén egy írástudó, nem tapasztalunk ellenséges szándékot. Őszinte érdeklődés, sőt megkockáztatom, tisztelet tapasztalható nála Jézus iránt. Ez mindenképpen új vonás a hasonló jelenetekkel szemben. A rövid szövegből nem sokat tudunk meg az írástudóról, de itt nyilvánvalóan egy hosszabb beszélgetés tömörített, rövidített leírását olvassuk. Kellott lennie valaminek az írástudó fellépésében, ami Jézusban rokonszenvet ébresztett iránta. Az őszinte érdeklődés, a tudásvágy, a Jézus iránti tisztelet egész magatartásában megnyilvánulhatott. Jézus, aki tudjuk, jó emberismerő, ezt rögtön felismerte, és megkülönböztetett szeretettel fordult felé. Az írástudó a főparancsról érdeklődik. A zsidóknál rengeteg parancs, előírás szabályozza a mindennapi életet. Éppen azon szoktunk megütközni, hogy ezeket mind egyenlő súllyal kezelik, nem vizsgálják, hogy egyes estekben célszerű a parancsok között súlyozni, esetleg egy nagyobb jó érdekében akár meg is szegni kevésbé lényeges előírásokat.

Emberünk ezzel szemben épp az ellenkezőjét firtatja: Melyik a legfőbb parancs a parancsolatok között? Ezzel kivívja Jézus szimpátiáját, és minden bizonnyal egy hosszabb beszélgetés kezdődik. Jézus semmi újat nem mond, semmi olyant, amit az írástudó maga is ne tudna. Az Ószövetségből idéz, az Isten iránti szeretetről a Második Törvénykönyvből (MTörv 6,4-5), az emberszeretet parancsáról a Leviták könyvéből (Lev 19,18). Jézus újítása abban áll, hogy egymás mellé helyez két ószövetségi idézetet, és kiemeli ezt a kettőt, fölébe helyezi az összes többinek. Emberünk sem mond semmi újat, csak ismételi, de ujjong, hogy Jézus kifejti azt, amit valószínűleg ő maga is így gondolt. A kérdező és a kérdezett is örömmel nyugtázza, hogy egy fontos kérdéssel kapcsolatban gondolataik szinkronban vannak, és sikerült jó beszélgetést folytatniuk, ami mindkét fél teljes megelégedésére szolgált.

Kiemelnék még egy fél mondatot a szövegből. Jézus így dicséri az írástudót: „Nem jársz messze az Isten országától!” Milyen jó lenne, ha én is, mi is valamennyien ki tudnánk érdemelni ezeket a szavakat Jézustól minden nap! Dolgozzunk rajta!

Rajta!

Gyulai Zsolt, Budapest